

תמ"ש 15586-01-14

בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב

המבקש:

היועץ המשפטי לממשלה

ע"י ב"כ עו"ד מפרקליטות מחוז תל אביב – אזרחי
מרחוב מנחם בגין 154, בית קרדן, תל-אביב, 6492107, ת"ד 33051
טל' 073-3924829 ; פקס': 02-6468005

- נ ג ד -

המשיבים:

1. מאיה הארקי ביסטה, ת.ז. [REDACTED]
2. מלי פארי, ת.ז. 221114556 (קטינה)
3. אורי ניר, ת.ז. 055554257

הודעה על התייצבות היועץ המשפטי לממשלה

מכוח סמכותי לפי סעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש]
ולאחר שראיתי כי זכות של מדינת ישראל או עניין ציבורי עלולים להיות מושפעים או כרוכים
בהליך שלפני בית הדין הנכבד, הריני להודיע על התייצבותי להליך זה.
אני מסמך כל פרקליט מפרקליטות המדינה על שלוחותיה להיות נציגי בהליך זה.

אביחי מנדלבליט

היועץ המשפטי לממשלה

היום, י"א שבט תשפ"א, 24 ינואר 2021

28.1.2021

בבית המשפט לענייני משפחה בתל אביב-יפו תמ"ש 15586-01-14
בפני כבוד השופט יחזקאל אליהו

בקשה מטעם היועץ המשפטי לממשלה

המבקש:

היועץ המשפטי לממשלה

ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז תל אביב – אזרחי
רחוב מנחם בגין 154, בית קרדן, תל-אביב, 6492107, ת"ד 33051
טל' 073-3924888; פקס': 02-6468005

- נ ג ד -

המשיבים:

1. מאיה הארקי ביסטה, ת.ז. [REDACTED]

2. מלי פארי, ת.ז. 221114556 (קטינה)

3. אורי ניר, ת.ז. 055554257

בקשה מטעם היועץ המשפטי לממשלה

בהמשך להודעה בדבר התייצבותו להליך לפי סעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש], מתכבד היועץ המשפטי לממשלה להגיש בקשה לביטול צו עיכוב יציאה מן הארץ מיום 15.1.2014, אשר הוצא נגד המשיבה 2, מלי פארי (להלן: "הקטינה"), וזאת מן הטעמים שיפורטו להלן.

1. המשיבה 1 (להלן: "המשיבה"), אזרחית נפאלית, ילידת 26.6.1971, נכנסה לראשונה לישראל ביום 13.9.2005 כעובדת זרה בענף הסיעוד, משכך ניתנה לה אשרה מסוג ב/1 (עובד זמני) אשר הוארכה מעת לעת ועד ליום 12.6.2011.

2. ביום 11.3.2011 נישאה המשיבה בקפריסין למשיב 3, מר אורי חנוך ניר (להלן: "האב" / "בן הזוג" / "המשיב"), אזרח ישראלי, יליד 20.11.1958 ואב לשלושה ילדים מנישואין קודמים.

3. ביום 13.6.2011 הגישו המשיבה ובן הזוג בקשה בלשכת רשות האוכלוסין וההגירה (להלן: "הרשות") בתל אביב למתן מעמד למשיבה מכוח נישואיהם. למשיבה ניתנה אשרה מסוג ב/1 (עובד זמני) לחצי שנה שתוקפה הוארך עד ליום 11.5.2012.

4. ביום 1.3.2012 נערך למשיבה ולבן הזוג ריאיון לבחינת כנות הקשר ביניהם. ראיון זה סוכם בהתרשמות חיובית ועניינם הועבר להחלטת מטה אצל הרשות.

5. ביום 30.4.2012 ניתנה למשיבה אשרה לשיבת ארעי מסוג א/5 למשך שנה.

6. ביום 16.6.2013 חודשה האשרה שניתנה למשיבה מסוג א/5 עד ליום 16.6.2014.

7. ביום 29.7.2013 נולדה למשיבה ולבן הזוג ילדה משותפת, היא הקטינה.

8. בעת הזו, וכפי שהתברר מאוחר יותר, הסתיימה מערכת היחסים שבין המשיבה לאבי הקטינה.
9. ביום 15.1.2014 נתן בית המשפט לענייני משפחה בתל אביב במסגרת תמ"ש 15586-01/14 צו עיכוב יציאה מן הארץ לקטינה, על סמך בקשת האב למתן צו במעמד צד אחד, וזאת לאור החשש שהמשיבה תעזוב את הארץ עם הקטינה. צו זה תקף עד ליום 29.7.2031, עת ימלאו לקטינה 18 שנים (כאמור בתקנה 258 יח (ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד – 1984).
10. ביום 20.3.2014 הודיעה המשיבה בכתב על סיום מערכת יחסיה עם בן הזוג הישראלי בשל אלימות. ביום 13.4.2014 נערך למשיבה ריאיון, במסגרתו היא דיווחה כי פנתה למשטרה בתלונה על אלימות מצד בן הזוג והועברה למקלט לנשים מוכות. כמו כן היא דיווחה, כי מאז חודש אוקטובר 2013 לא פגש האב את הקטינה (למעט פגישה אחת במרכז הקשר בחודש אפריל 2014) וכי אביה של המשיבה עודנו חי בנפאל. במעמד זה ניתנה למשיבה אשרה לשיבת ארעי מסוג א/5 למשך חצי שנה ועד ליום 31.10.2014.
11. ביום 29.4.2014 נערך ראיון לבן הזוג, במהלכו אישר כי הוא אינו מתגורר עם המשיבה מזה תשעה חודשים.
12. ביום 30.4.2014 הגישה המשיבה בקשה למתן מעמד לפי נוהל הטיפול בהפסקת הליך מדורג להסדרת מעמד לבני זוג של ישראלים כתוצאה מאלימות מצד בן הזוג הישראלי (מספר 5.2.0019) (להלן: "**נוהל אלימות**"). בהתאם לנוהל אלימות הבקשות בעניין זה, אשר נמצא על ידי לשכת הרשות וראש דסק במטה הרשות כי אין לדחות על הסף, נדונות לפני הוועדה הבין משרדית לעניינים הומניטריים (להלן: "**הוועדה**"), כאשר המלצת הוועדה מובאת לפני המנהל הכללי של הרשות לצורך קבלת החלטתו.
13. ביום 22.6.2014 ניתנה החלטת המנהל הכללי של הרשות המאמצת את המלצת חברי הוועדה לסרב לבקשת המשיבה לקבלת מעמד בישראל, מאחר שלא נמצאו טעמים הומניטאריים מיוחדים בעניינה. במכלול נימוקי ההחלטה ניתנה התייחסות, בין היתר, לעובדה שזיקתה של המשיבה למדינת המוצא גדולה יותר מזיקתה לישראל, ומשנמצא כי לא מתקיים כל קשר בין הקטינה לבין אביה, הרי שלא תפגע טובת הקטינה.
- מצ"ב העתק החלטת המנהל הכללי של הרשות מיום 22.6.2014, ומסומנת כ**נספח א'**.
14. ביום 19.10.2014 נשלח מכתב למשיבה המתייחס להחלטת המנהל הכללי של הרשות מיום 22.6.2014, הדוחה את בקשתה למעמד מטעמים הומניטאריים. לנוכח ההחלטה, ניתן למשיבה פרק זמן של 30 ימים לצורך התארגנות ליציאה מישראל.
15. ביום 30.10.2014 הגישה המשיבה ערר לבית הדין לעררים על החלטת הרשות (ערר 2209/14).
- מצ"ב העתק כתב הערר 2209/14 מיום 30.10.2014, ומסומן כ**נספח ב'**.
16. ביום 11.12.2014 התגרשו המשיבה והמשיב.
17. ביום 16.12.2014 נעתר בית הדין לעררים לבקשת המשיבה לסעד זמני והורה על חידוש אשרתה.
18. ביום 2.11.2015 התקיים דיון בערר האמור לפני בית הדין, שבמסגרתו טענה המשיבה לשינוי נסיבות בנוגע לקשר בין הקטינה לבין אביה. לפיכך, הורה בית הדין להשיב את עניינה של המשיבה לבחינה

מחודשת לפני הוועדה הבין משרדית, זאת מבלי לקבוע כל עמדה בנושא ותוך מיקוד הוועדה לבחינת החומר העדכני שהוצג מטעם המשיבה במסגרת הליך הערר, ולבחינה של טובת הקטינה לאורו ולאור השפעת ניתוק הקשר מאביה.

19. ביום 13.4.2016, לאחר שנתקבל תסקיר סוציאלי בעניינה של הקטינה (שממנו עולה כי הקטינה נפגשת עם אביה אחת לשבוע במסגרת הסדרי ראייה מפוקחים על ידי מרכז הקשר בלוד), והתקיים ראיון למשיבה בלשכת הרשות, התכנסה הוועדה פעם נוספת ולא מצאה לשנות מההחלטה המקורית, כשהמלצת חברי הוועדה צוין, כי **"טובת המבקשת וביתה לשהות לצד המשפחה בחו"ל מאשר לצד האב הישראלי אשר בעל עבר פלילי בגין מעשים מגונים בקטינה וגילוי עריות"**.

20. ביום 2.2.2017 התקיים דיון נוסף במעמד הצדדים לפני בית הדין לעררים, במסגרתו עדכן בא כוח המשיבה כי האב אינו מתראה עם הקטינה מזה כחצי שנה, זאת בשל רצונו לקיים את המפגשים מחוץ למרכז הקשר.

21. ביום 13.2.2017 ניתן פסק דינו של בית הדין לעררים במסגרתו נדחה הערר לאחר שבית הדין לא מצא כל פגם המצדיק התערבות בהחלטת הוועדה. בית הדין ציין בפסק דינו, כי המקרה נבחן בקפידה ובאופן מקיף פעמיים על ידי הוועדה, כאשר במסגרת הבחינה ניתן משקל לזיקת המשיבה למדינת מוצאה, שם מצויים בני משפחתה הקרובים, ושם בילתה את מרבית שנות חייה. כמו כן ציין בית הדין בהחלטתו, כי בהתחשב בגילה הצעיר מאוד של הקטינה, ובכך שהיא מצויה במשמורת בלעדית של המשיבה מאז שנולדה, כשהקשר עם אביה הישראלי אינו יציב, ובמהלך מחצית השנה האחרונה לא נפגשו ולו פעם אחת, כאשר האב נלחם להוציא את המפגשים ביניהם מחוץ למרכז הקשר, נראה כי החשש לשלומה של הקטינה גדול עוד יותר ובוודאי עולה על עוגמת הנפש או הנזק הכרוכים בניתוק הקשר עימו, כשאין מניעה לקיום הקשר הטלפוני המתקיים ביניהם כיום, גם מרחוק. לנוכח האמור קבע בית הדין כי על המשיבה והקטינה לצאת מהארץ בתוך 30 ימים.

22. ביום 5.3.2017 הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע פסק הדין לפרק זמן של 45 ימים, אשר נתקבלה.

23. ביום 30.3.2017 הוגש ערעור על פסק דינו של בית הדין לעררים לבית המשפט המחוזי בירושלים (עמ"נ 68103-03-17), וביום 3.4.2017 הוגשה בקשה למתן צו ביניים להארכת אשרת ישיבתה של המשיבה עד לתום בירור הערעור. ביום 22.5.2017 ניתן צו הביניים המבוקש.

24. ביום 11.9.2017 ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים, אשר דחה את הערעור, לאחר שלא מצא פגם בשיקוליו של בית הדין לעררים. בית המשפט ציין בהחלטתו כי המשיבה מקיימת קשר רציף, כמעט יומיומי עם בני משפחתה שבנפאל, כאשר מן החומר שהונח לפניו הוא מתרשם כי המשיבה לא הכתה שורש באופן משמעותי בישראל, הן בפן חברתי, הן בפן הכלכלי והן בפן המקצועי, כי אין לה רכוש מיוחד בישראל, כי אין לה מעגלים חברתיים משמעותיים וכי היא לא בנתה קריירה ייחודית בתחומי המדינה. ביחס לשיקולים של טובת הקטינה המביאים לדחיית הערעור, ציין בית המשפט, כי הקטינה גדלה אצל אימה, הקשר הפיזי עם האב לא התקיים באופן סדיר, ומזה תשעה חודשים לא מתקיים כלל, כאשר הקטינה מכירה את בני המשפחה בנפאל ומתקשרת באופן חלקי בשפה.

25. ביום 17.10.2017 הוגשה בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי לבית המשפט העליון (בר"מ 7938/17). לצד בקשת רשות הערעור הוגשה בקשה לצו ביניים להארכת אשרת הישיבה

מסוג א/5 של המשיבה. בהחלטת בית המשפט מיום 31.10.2017 נתקבלה הבקשה ונקבע כי אשרת הישיבה מסוג א/5 של המשיבה תעמוד בעינה עד להחלטה אחרת.

26. ביום 20.11.2017 ניתנה החלטת בית המשפט העליון לפיה על רשות האוכלוסין וההגירה להגיש הודעה, האם ככל שבקשת רשות הערעור תדחה, קיימת כוונה להרחיק את המשיבה מישראל ללא בתה.

27. ביום 30.11.17 הודיעה הרשות, כי אין בכוונתה להרחיק את המשיבה מישראל ללא בתה וכי בדעתה לנקוט את הצעדים הנחוצים לביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שניתן לקטינה לבקשת אביה.

28. ביום 7.3.2018 הוגשה הודעת עדכון מטעם הרשות אליה צורפו דו"חות עובדים סוציאליים מיום 1.1.2018 וכן מיום 22.2.2018 הנוגעים למערכת היחסים המשפחתית מושא ההליך. בדו"חות פורט, כי המפגשים בין האב לבין הקטינה הופסקו בחודש יולי 2016, ביוזמת האב, לאחר שהודיע כי אינו מוכן להמשיך להיפגש עם הקטינה במרכז הקשר. בשל עברו והערכת מסוכנות לגביו, לא התקבלה בקשת האב לקיום מפגשים מחוץ למרכז הקשר. בחודש ספטמבר 2017 חודשו המפגשים במרכז הקשר. בדו"ח מיום 22.2.2018 צוין כי התקיימו שני מפגשים בלבד, כיוון שהאב ביטל מפגשים אחרים בשל בעיות בריאות ואילוצי עבודה אחרים.

29. ביום 21.3.2018 התקיים דיון בבקשת רשות הערעור לפני בית המשפט העליון, במסגרתו נשמעו טענות הצדדים והערות בית המשפט. לאחר הדיון קבע בית המשפט, כי **"הסתיימו טענות הצדדים. הוצעה הצעה לסיום התיק. המבקשות הסכימו להצעה. המשיבה תודיע עד ליום שלישי 27.3.2018, האם ההצעה מקובלת עליה אם לאו"**.

30. בהתאם לאמור, ביום 27.3.2018 הגישה הרשות הודעה לפיה החליטה לפעול באופן מיידי לביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ וכי תפעל להביא את עניין של המשיבות פעם נוספת בהתאם להוראות הדין הרלבנטיות לפני הוועדה ההומניטארית.

31. ביום 13.9.2018 ניתן פסק דינו של בית המשפט העליון במסגרתו נתקבל ערעור המשיבה ונקבע כי התיק יוחזר לוועדה לצורך בחינה מחודשת של מכלול השיקולים הרלוונטיים והמלצות הצוות יובאו להכרעתו של המנהל הכללי של הרשות.

32. ביום 27.3.2019 קיימה הוועדה דיון נוסף בעניין, וביום 11.11.2019 ניתנה החלטת המנהל הכללי של הרשות, בה התקבלו המלצותיהם של כלל חברי הוועדה, לרבות נציגת משרד העבודה הרווחה והשירותים החברתיים (להלן: **"משרד הרווחה"**), ודוחה את בקשת המשיבה להסדרת מעמדה בישראל. כמו כן, נקבע במסגרת ההחלטה כי על המשיבה לצאת מישראל תוך 30 יום. נגד החלטה זו הוגשה ביום 21.11.2019 בקשה לבית המשפט העליון לפי פקודת ביזיון בית משפט וכן בקשה לעיכוב ביצוע. בקשות אלו נדחו.

33. ביום 3.12.2019 הוגש ערר לבית הדין לעררים בירושלים (ערר 4994/19), במסגרתו ניתן ביום 5.12.2019 צו המונע נקיטת הליכי אכיפה כנגד המשיבה, בכפוף להפקדת ערבות. נגד החלטת ביניים זו הוגשה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים (רע"מ 17446-12-19) במסגרתה ניתנה הסכמת המדינה לביטול החלטת בית הדין מיום 5.12.2019 ומתן אשרה מסוג א/5 למשיבה עד למתן החלטה חדשה על ידי בית הדין. הסכמה זו קיבלה תוקף של החלטה ביום 19.12.2019.

34. מכאן לבקשה מושא התייצבותו של היועץ המשפטי לממשלה -

35. כאמור, ביום 15.1.2014 ניתן צו עיכוב יציאה מן הארץ לקטינה, וזאת על סמך בקשת המשיב למתן צו במעמד צד אחד, ולאור החשש שהאם תעזוב את הארץ עם הקטינה.

36. בהתאם לסעיף 1 לפקודת סדרי הדין (התייצבות היועץ המשפטי לממשלה) [נוסח חדש] –

“ראה היועץ המשפטי לממשלה, כי זכות של מדינת ישראל או זכות ציבורית או ענין ציבורי מושפעים או כרוכים, או עלולים להיות מושפעים או כרוכים, בהליך פלוני שלפני בית משפט או לפני פקיד מסדר כמשמעותו בפקודת הקרקעות (סידור זכות הקנין), רשאי הוא, לפי ראיות עיניו, להתייצב באותו הליך ולהשמיע דברו, או להסמיק במיוחד את נציגו לעשות זאת מטעמו.”

37. בענייננו, החליט היועץ המשפטי לממשלה לעשות שימוש בסמכותו להתייצב להליך ולהגיש בקשה זו, שכן הצורך בביטול צו עיכוב היציאה מהארץ שהוצא נגד הקטינה ברור, וזאת לאור העובדה כי בקשותיה של המשיבה להסדרת מעמד נדחו, ועליה לצאת מהארץ. ברור, כי אין בטובת הקטינה להישאר ללא אימה בישראל, ובייחוד בהינתן אי היציבות בקשר בינה לבין אביה, ועל כן יש לאפשר את יציאתה מן הארץ יחד עם אימה באופן המשרת את טובתה ולבטל את צו עיכוב היציאה מהארץ האמור. כמפורט לעיל, הטעם להתייצבות היועץ המשפטי לממשלה להליך זה התגבש רק לאחר שהתקבלה החלטה בדבר יציאת המשיבה מישראל, ולאור זאת הודעת ההתייצבות בהליך זה מוגשת כעת, בעקבות שינוי נסיבות שארע לאחר מתן פסק הדין (ראו לעניין זה: דנ”א 7398/09 **עיריית ירושלים נ’ שירותי בריאות כללית** (פורסם בנבו, 14.4.2005)).

38. מעיון בכתב הערר שהגישה המשיבה לבית הדין לעררים בירושלים ביום 3.12.2019 (ערר 4994/19), עולה, כי טענות המשיבה נגד ההחלטה בדבר דחיית בקשתה למעמד והרחקתה מישראל מבוססות בעיקר על קיומו של צו עיכוב היציאה מן הארץ נגד הקטינה שלא בוטל ועל חוסר האפשרות להרחיק את האם לאור קיומו.

מצ”ב העתק כתב הערר 4994/19 מיום 3.12.2019, ומסומן **כנספח ג’**.

39. בהקשר זה יצוין, שלאחר שניתנה החלטת המנהל הכללי של הרשות ביום 11.11.2019, ובטרם הוגש ערר 4994/19, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע ההחלטה ובקשה לפי פקודת ביזיון בית המשפט וזאת במסגרת בר”מ 7938/17 בעניינם של המשיבים. יצוין שבקשה זו נדחתה, והמשיבים הופנו למיצוי הליכי ההשגה נגד החלטת הרשות הקבועים בדין.

מצ”ב העתק ההחלטה מיום 11.11.2019, ומסומנת **כנספח ד’**.

40. על כן, אין ספק כי המשיבה מנסה לעשות שימוש לרעה בצו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא נגד הקטינה, ולהשתמש בצו על מנת לעקוף את החלטת הרשות ונהליה ואת דיני ההגירה ולקבע את שהותה בישראל.

41. כעולה מתסקירי העובדים הסוציאליים השונים, שנערכו במהלך השנים והמתארים את טיב היחסים בין האב לקטינה, הקשר בין האב לבין הקטינה לא היה סדיר, ואף היו תקופות של נתק. עיון בהתייחסויות שניתנו על ידי חברי הוועדה, לאחר שאלה עיינו במלוא המסמכים הרלבנטיים כולל הדו”חות הסוציאליים הנ”ל מלמד, כי כלל חברי הוועדה סברו שדין הבקשה להידחות. כמו כן, יציין היועץ המשפטי לממשלה, כי חלק מחברי הוועדה מצאו לנכון להתייחס לעובדה כי שירותי הרווחה

החליטו שמפגשים בין האב לבין בתו יתקיימו בפיקוח במרכז קשר, וזאת לנוכח עברו של האב, הכולל הרשעות ומאסר על רקע עבירות מין כלפי קטינה בת משפחה (גילוי עריות), ומתוך חשש שלא ניתן לשלול מסוכנות מצידו גם כלפי בתו.

42. לנוכח העובדה כי האב אינו נמצא בקשר יציב עם הקטינה, הרי שהצורך בצו עיכוב יציאה מן הארץ, אשר הוצא כביכול על מנת להפיג את חששותיו שהקטינה תצא עם האם מישראל, אינו מתקיים עוד. מאחר שעד למועד זה לא הוסדר מעמדה של האם בישראל, ואף ניתנה החלטה נוספת הדוחה את בקשתה למעמד בישראל וקובעת כי עליה לצאת מישראל, נראה כי נכון לבטל את צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא נגד הקטינה כבר בשלב זה, על מנת שתוכל להצטרף לאימה ולצאת עמה מן הארץ.

43. ויודגש, המנהל הכללי של הרשות וכלל חברי הוועדה הבין משרדית למתן מעמד מטעמים הומניטאריים, הכוללים נציגה ממשד הרווחה, שקלו שיקולים של טובת הקטינה במסגרת המלצתם והחלטתם לעניין מתן מעמד לאם מטעמים הומניטאריים, ומצאו כי במצב הדברים הנוכחי, לאור החשש לשלומה של הקטינה, גילה הצעיר, העובדה שגדלה אצל אימה, היכרותה עם בני המשפחה, ידיעה חלקית של שפת אימה, ותנאי החינוך והרווחה במדינת נתינותה של המשיבה - יציאת הקטינה מישראל עם אימה עולה בקנה אחד עם טובתה.

44. כאמור לעיל, כבר נקבע בתסקירים הסוציאליים שהוגשו במשך השנים כי טובת הקטינה דורשת שהמשיבה תשמש כהורה המטפל העיקרי/המשמורן, וטובתה מושפעת במישרין גם ממצבה של המשיבה המשמשת כהורה המגדל אותה והמטפל בה (ראו למשל פסק הדין בבע"מ 10060/07 **פלונית נ' פלוני**, סעיף 39 לפסק דינו של השופט דנציגר (פורסם בנבו, 2.10.2008)). במצב דברים בו אין למשיבה – האם, מעמד בישראל ובשים לב לנסיבות חייה של הקטינה כאמור לעיל, צו עיכוב היציאה מהארץ אינו עולה בקנה אחד עם טובתה של הקטינה ויש לאפשר לה להצטרף לאימה בנפאל.

45. למען הסר ספק, יצוין כי ככל שתוגש בעתיד בקשה לכניסת הקטינה לישראל בליווי אימה, הרי שזו תבחן בהתאם לנהלי הרשות ולפי כל דין.

46. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על ביטול צו עיכוב היציאה מן הארץ שהוצא נגד הקטינה.



אורלי לוי מנצור, עו"ד
ב"כ היועץ המשפטי לממשלה
פרקליטות מחוז תל אביב – אזורי

היום 28 בינואר 2021, ט"ו בשבט תשפ"א